

Kuuhikymmen

Dekani Dundis
Teemu Laajasalon lauma
Uskonopetus

Miksi en kelpaa kirkolle?

TOUKOKUUTA 13

Päätoimittaja kirjoittaa

Vuonna 1983 Kyyhkysessä julkaistiin lyhennelmä apulaisprofessori Raila Sollamon luennotta fukseille. Sen mukaan: ”Osa naisopiskelijoista tuntee olonsa teologisessa tiedekunnassa epävarmaksi. Samalla kun miesopiskelijoita odottaa työ ja pääsy kirkon virkaan, kyselevät naisopiskelijat sitä, valmistavatko he suoraan työttömyyskortistoon.” Seuraavalle sivulle oli kerätty naisopiskelijoiden työllistymistarinoita. Ne olivat 1980-luvulla hyvin samankaltaisia, kuin ne vastaukset joita me 2000-luvulla opintomme aloittaneet annamme, joskin sukupuolesta riippumatta. Kun meiltä kysytään tuleeko meistä muutakin kuin pappeja ja opettajia, saatamme helposti tokaista, että yhteiskunnan tutkija... ja toimittaja. Näillä mennään. Mutta toisin kuin vuonna 1983, odottaako enää ketään yksiselitteinen työ ja pääsy kirkon virkaan? Teologinen tiedekunta ei valmista suoraan ammattiin. Kirkon jäsenkato on lähes kuukausittain toistuva uutinen, uskonnonopetuksen tulevaisuus leijuu kiertävinä juoruina tiedekunnan käytävillä. Toisinaan samoilla käytävillä heitetään ilmaan kysymys siitä, valmistummeko me kaikki oikeastaan vain työttömyyskortistoon?

Emmekä ole ainoita. Olenko se vain minä, vai näettekö te muutkin muutoksen ammatikorkeakoulujen mainostuksessa? Aloittelessani opintojani vuonna 2008 kotipaikkakuntani ammattikorkeakoulukompleksi heitteli ilmoille sen kaltaisia iskulauseita, kuten haasta itsesi, kokeile uutta, tule viettämään laatu-aikaa, nauti korkeatasoisesta koulutuksesta, toteuta unelmasi. Nyt viesti kuulostaa paljon yksinkertaisemmalta: Opiskele ammattiin jolla varmasti työllistyt. Huono työllisyystilanne ei kannusta unelmointiin, akateemisesta intohimosta puhumattakaan. Se on sääli. Kun itse lähdin tähän teologiseen pyörykseen, ajattelin että tulevaisuus iskee kyllä jotain eteen. Hyppäsin kelkkaan puhtaasta uteliaisuudesta. Josain vaiheessa uteliaisuus muuttui intohimoksi. Ja vaikka kuusi vuotta myöhemmin täytyy todeta, että ammatillinen pätevyys on melkoinen plussa, venyvä ja paukkuva tutkinto on antanut paljon sellaista mitä ammatillisella pätevyydellä ei voida mitata. Esimerkiksi tämän lehden.

Kyyhkynen on akateemisen intohimon taidonnäyte. Sen sisällön koonneet opiskelijat ovat uteliaita, uskaltavat toteuttaa itseään, ottavat kantaa, edustavat erilaisia näkemyksiä ja jakavat kiinnostuksen kohteita. Lehden ilmestymisen taas mahdollistavat opiskelijatoimintaan sitoutuneet, innostuneet ja innostavat opiskelijat. Tämä aika kannustaa nopeaan valmistumiseen ja varmaan työllistymiseen. Minä kehottaisin niiden sijasta haastamaan itsensä, kokeilemaan uutta, viettämään laatu-aikaa, nauttimaan korkeatasoisesta koulutuksesta ja toteuttamaan unelmansa (kehotan myös mitä lämpimimmin lukemaan tämän Kyyhkysen, niin tiedätte mistä puhun). Sitä paitsi, vaikea uskoa, että niin tehdessään päätyy herkästi kortistoon.

Ella Luoma, päätoimittaja

Vastapääkirjoitus

Tämä ei ole ammattikoulu. Tämä on yliopisto. Täältä valmistutaan maisteriksi, ei ammattiin.

Se tuppaa välillä unohtumaan, niin opiskelijoilta kuin opettajiltakin. Opiskelijat valittavat kun eivät tiedä mihin ammattiin valmistuvat ja käytännöllisen teologian massaluennoina käsittelemme rippikoulun vetovoimaa ja uskonnonopetuslainsäädäntöä kuin jokaisen oppilaan tulevaisuus olisi kiinni kirkon jäsenkappyröistä. Niistä, joista piispat näkevät painajaisia. Jos kirkko keskittyy vain jäsenyysprosentin ylläpitämiseen, se unohtaa tehtävänsä.

Jos yliopisto keskittyy vain teologien työllistämiseen – tai niihin kirkon jäsenkappyröihin – jää tiede tekemättä. Ja sen tässä jumaluusoppineessa tiedekunnassakin tulisi olla pääasia.

On hienoa olla sellaisen kirkon jäsen, joka edellyttää papeiltaan maisterintutkintoa, kykyä kriittiseen ja tieteelliseen ajatteluun. On hienoa opiskella sellaisessa yliopistossa, joka tätä tuottaa. Työllistymisen ei tulekaan vaikuttaa niin opetuksen sisältöön, tasosta puhumattakaan. Opiskelijamääriin se voi vaikuttaa.

Tämä ei ole ammattikoulu. Tämä on yliopisto. Vaikka joskus muulta tuntuukin.

Samuli Suonpää, vastaava päätoimittaja

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	2
Vastaava pääkirjoitus.....	3
Miksen kelpaa kirkolle?	4
Kuolema	6
Valmistakaa Jumala lähikuvaan – Uskonnollisen elokuvatutkimuksen perusteista.....	8
Ismo Dunderberg.....	9
Kotona Kalliossa.....	10
Toverineuvoston talvikokous.....	12
Ruokaa keholle ja mielelle.....	14
Rakas Gradupäiväkirja.....	14
Kirkkovieraana.....	15
Uskonnonopettaja: uhka vai mahdollisuus?.....	16
Opas: Turhauttava katsomusopetus.....	18
Naisia lähellä ja kaukana	20
Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys. Puheenjohtajalta.....	21
Valokuvanovelli: Teologiristeily.....	22
TYT:n puheenjohtajalta.....	27

Kyyhkynen:

Julkaisija:
Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen julkaisu
hallituksen puheenjohtaja
Sanni Suhonen
vuodesta 1853
160. vuosikerta
ISSN 0346-2247 (painettu)
ISSN 1458-414X (verkkojulkaisu)
www.tyt.fi/kyyhkynen
kyyhkynen@tyt.fi
TYT/Kyyhkynen, PL 4, 00014 Helsinki

Toimitus:
Samuli Suonpää, vastaava päätoimittaja
Ella Luoma, päätoimittaja
Milla Purosalo, toimitussihteeri
Atte Tolonen, kuvatoimittaja

toimittajat:
Maija Halme
Anna Hiekkataipale
Katja Itäpää
Tiia Orpana
Anu Rask
Heidi Rautalahti
Olli-Pekka Toivanen

Painopaikka: Vammaspaino, Sastamala

Painos 1.000

Tämä julkaisu on saanut
HYY:n järjestölehtitukea.

Miksen kelpaa kirkolle?

Samuli Suonpää

Häntä ei ollut helppo löytää, vielä vaikeampi haastatella. Toki tiesin, että hän on olemassa. Hänen olemassaolonsa on aistunut sivuhuomautuksissa massaluennoilla, kysymyksissä kirkon roolista ja tuhauduksina kun puhutaan naispappeudesta. Häntä ei tapaa opiskelijatilaisuuksista, hän ei osallistu Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen toimintaan, hän ei kaveeraa tiedekunnan maallistuneemman valtavirran kanssa. Hän ei baarisuunnista eikä käytä opiskelijahaalereita. Hän ei muistuta olemassaolostaan eikä kerro käsityksistään. Hän elää pienessä kaapissa yhdessä toisten naispappeuden vastustajien kanssa. Hänen nimensä ei ole Harri, mutta omalla nimellään hän ei suostunut haastateltavaksi.

Harri haluaa papiksi. On halunnut lapsesta saakka. Opiskella teologiaa ja valmistua kirkon virkaan. Mutta kirkko ei häntä halua, niin Harri ainakin kokee. *"No ei mulla muuten tässä ole ongelmaa. Kyllä mä tykkään opiskelusta ja olen aina halunnut palvella kirkkoa. Mutta jos en mä saa vihkimystä niin en mä sille mitään voi. Papiksi mä haluan, jos kirkko vaan huolii. Johonkin pieneen seurakuntaan. Ei minua kaupunkiin oteta kuitenkaan. Ja se vihkimys pitää saada muualta."*

Harrin pelastus on lähetystyö. Kun gradu on jätetty, Harri pakkaa vaimon ja lapsen koneeseen ja lentää Afrikkaan, jossa luterilaiset kirkot eivät ole antaneet periksi. *"Siellä eletään kirkon perinteisen opetuksen mukaan. Oli Jumalan siunaus, että Afrikkaan perustettiin luterilaisia kirkkoja, jotka nyt pitävät kiinni Raamatun sanasta. Me mennään sinne töihin pariaksi vuodeksi ja saan siellä pappisvihkimyksen."*

Harri ei ymmärrä, miksi kirkko ei häntä huolisi. Hän on uskovainen – mutta käyttää mieluummin sanaa kristitty. Hän on konservatiivinen ja tuntee Raamatun paljon minua paremmin. Hän elää kirkon opetuksen mukaan – sitäkin paremmin kuin minä. Ja hän on mies. Kirkko saisi hänestä hyvän papin. *"Sitä mä olen ihmetellyt ja rukoillutkin, että tässä joku järki voittaisi. Kun nyt hyväksytään kaikki homot ja muutkin. Muttei kristittyä."*

Homot ovat Harrille se toinen ongelma. *"Kirkko myötäilee liikaa maailmanmenoa. Pitäisi uskaltaa sanoa, mikä on oikein. Sanoa, että tämä on kristillistä, näin kristitty elää. Eläkää te muut miten tykkäätte."*

Harrin kertoo, että naispappeuden vastustaminen on monen muun mielestä pahinta, mitä kirkossa voi tehdä. Ja tiedekunnan sisällä vielä pahempaa. *"Ei sitä oikein viitsi ääneen täällä sanoa. Ei tätä kukaan hyväksy. Mutta en minäkään hyväksy sitä, että kaikki vähänkin aiheesta kiinnostuneet haluaa papeiksi. Eikä pitäisi kirkonkaan hyväksyä. En minä tästä olisi mitään haastatellaakaan antanut mutta kun sinä näytit käyttiksen luennoilla ym-*

märtävänkin tätä virkakäsitystä. Vaikka en mä tiedä olitko sä oikein tosissasi."

Niin, käytännöllisen teologian luennoilla on syksyllä tehty jakoa liberaaleihin ja konservatiiveihin. Minä lukeuduin kai jälkimmäisiin, vaikka en naispappeutta vastustakaan. Jo se riitti, että minusta naispappeuden vastustajillekin voisi löytyä sija kirkossa. Tulen seurakunnasta, joka pärjasi tämän ongelman ja "ongelmapappien" kanssa hyvin – kunnes piispa kielsi pärjäämästä.

"Mitä mieltä sinä Samuli sitten tästä olet? Sinä olet vähän vanhempikin. Miltä sinusta tuntui kun naisia alkoi olla pappina?" Erikoiselta. Erikoiselta se minusta tuntui. Kun oli tottunut siihen, että papit olisivat miehiä. Olin vähän toisella kymmenellä kun kirkko vihki ensimmäiset naiset papeiksi. Tunne oli varmasti samanlainen kuin tyttärelläni, joka 10-vuotiaana huomasi että mieskin voi toimia presidenttinä.

En minä sitä osaa vääränä pitää, kerron. Minun rippipappini oli nainen. Toisen lapsistani kastoi mies, toisen nainen. Minulle he olivat kaikki ensisijaisesti pappeja.

"Etkö sinä sitten pidä Raamatun tekstiä pyhänä", hän kysyy ja on selvästi ottanut haastattelijan roolin. Pidän minä. Mutta joskus vaikeana. Minulle Raamatun teksti elää ajassa. *"No en minäkään mikään fundamentalisti ole!"*, Harri kivahtaa. Ei ole, ei. Paljon minua paremmin hän selvisi eksegeettisestä analyysistäkin.

"Et sinä minua ymmärrä ja samaa tuomitsemista tästäkin jutusta tulee. Ei kirkossa ole meille enää tilaa. Mutta koita nyt ymmärtää, ettei tämä ole mikään teologinen kysymys, jota voi käänellä ja väänellä kaikissa konklaaveissa. Tämä on Jumalan pyhä tahto, se lukee Raamatussa. Ei tästä kuulu äänestää." Sen enempää Harri ei asiaa pohdiskele. Näin on aina ollut. Näin on hänelle opetettu. Näin on.

Minusta Harri on yksiselitteisesti väärässä naispappeuden suhteen, mutta muuten mukava mies.

Minnan löytäminen ei ollut vaikeaa. Hänen äänensä kuulee nurkan takaakin ja – siltä minusta on tuntunut – puheenaihe on aina sama. ”No kun minä olen lesbo, niin...” Olin joskus kysynyt häneltä määrittäkö hän elämäänsä ja persoonaansa kokonaan seksuaalisuuden kautta. ”No olethan sinäkin tuollainen valkoihoinen, keski-ikäinen heteromies. Mitä muuta sä muka oot?” Yritin silloin vastata, että opiskelija, isä ja teologi. Tai venäläisen surrealismin ystävä, some-addikti ja tuleva pappi. ”Niin just. Sulla on tohon mahdollisuus. Mulla ei. Kun mä oon lesbo. Ei tässä ole muulle tilaa niin kauan kuin sille lesboudelle ei ole. En mä uskalla pappudesta vielä haaveillakaan, ei täällä homopappeja kukaan kaipaa.” Eipä kai, mutta hyvä pappi sinusta tulee, väitin. Ja toivottavasti minun kirkkooni.

Heti haastattelun alussa Minna pyytää, että haastattelu tehtäisiin anonymisti. Pyyntö yllättää minut täysin ja sanonkin sen. Miksi tässä pitäisi nimettä olla, Minnahan pitää sateenkaaripinssiä ja tuntuu jatkuvasti julistavan lesbouttaan. ”Se on eri asia. Tää on ihan toinen maailma tää tiedekunta kuin kirkko. En mä halua kirkon virkaa lesbona tavoitella enkä naisenakaan vaan teologina.”

Minnan mielestä teologit yliopistolla elävät kuplassa. ”Täällä varmaan kolme neljäsosaa kannattaa tasa-arvoista avioliittolakia ja ne loput ymmärtävät pitää turpansa kiinni.” No sehän on hyvä, ehdotan. Tulevaisuus on tasa-arvon ja avoimuuden? ”Ei se niin mene. Sitten kun ne valmistuu täältä ne pakenee kirkon virallisen linjan taakse ja tämä nuoruuden idealismi unohtuu.”

Minulle se kirkon virallinen linja ei oikein ole auennut. Kirkon mielestä avioliitto on miehen ja naisen välinen liitto, mutta homoja ei saa sortaa. Ja homous on ominaisuus, ei päätös. Ja kaikille ihmisille toivotaan onnellista parisuhdetta. Homojen pari-

suhdetta ei kuitenkaan siunata, mutta heidän kanssaan voi rukoilla. ”Niin, mutta mitä siinä sitten rukoiltaisiin?”, kysyy Minna. ”Sitäkö, että olkaa iloisia ja onnellisia mutta älkää olko homoja? Tai voimia pitää se suhteenne piilossa ettei meidän muiden tarvitse nähdä että maailmassa on homouttakin?”

Hienoa olisi, jos osaisin vastata. Sen huomaa Minnakin. ”No, nyt kun kerrankin olet hetken hiljaa, saanko vähän puhua siitä pappudesta? Sen takiahan sinä tätä haastattelua pyysit.” No ole hyvä vain. ”Toi epätietoisuus tässä vaikeinta on. Kun minä en oikeasti tiedä mitä mieltä kirkko on minusta! Arkkipiispa on aamulla yhtä mieltä ja illalla toista. Ja muut eivät sano suoraan.”

”Nyt se menee niin, että jos mä pidän suuni kiinni ja otan tän pinssin pois, mä varmaan saan vihkimyksen. Ainakin osalta piispoista. Mutta ei se oikein käy että mut vihittäisiin, mutta mun parisuhdettani ei. Eihän siinä mitään järkeä olisi että pappi eläisi synnissä. Minä joko kelpaan kirkolle tai sitten en kelpaa. Kokonaisuena.”

Eikös Helsingin piispan kanssa nyt pitäisi kuitenkin olla asiat hyvin, tarjoan vielä. ”No ei me kaikki Helsinkiin voida hakeutua? Ei yhdestä Helsingistä mitään erillistä homohiippakuntaa voi tehdä!” Yritän sanoa, että niinhän se naispappeudenkin kanssa oli. Hiippakunnissa oli eroja, Rimpiläinen ei naisia papiksi vihkinyt. ”Sehän tässä mua pelottaakin. Että kun on 30 vuotta puhuttu naispapeista niin nyt alettaisiin puhua homopapeista. Jos mä joskus saan vihkimyksen, olenko mä sitten naispappi vai homopappi vai naishomopappi? Miksen mä saa vaan olla pappi?”

Niinpä, Minna. Mikset saisikin. Hyvän papin me sinustakin saamme – jonakin päivänä.

Mutta niinkuin
matkan aloin,
päätän myös sen:
paljain jaloin.

-Uuno Kailas

Katja Itäpää

Isälläni diagnosoitiin syöpä ensimmäistä kertaa joulukuussa 2006. Maksakasvain. Pääsiäinen 2011. Syöpä oli uusiutunut. Lääkitys aloitettiin. Etäpesäkkeitä löytyi sydämen takaa. Syöpää ei voi leikata, eikä pelkkä lääkehoito riitä. Isäni oli terminaalisesti sairas. Sairauden huomasi oikeastaan vain laihtumisesta. Isäni hiuksetkaan eivät olleet missään vaiheessa kärsineet. Paksut ja kiiltävät hiukset eivät istuneet stereotyyppiseen kuvaan syöpäsairaasta. Tammikuussa 2013 hänen kuntonsa alkoi nopeasti rapautua. Löytyi lisää etäpesäkkeitä, tällä kertaa nielusta. Maaliskuun viimeisellä viikolla isäni siirtyi kotoaan Terhokotiin saattohoitoon.

Terhokotiin pääseminen oli isäni oma tahto. Hän halusi päästä saattohoitoon, ja oli yksi niistä harvoista, jotka sinne pääsevät. Olen pohtinut paljon, miksi hänelle oli niin tärkeää päästä saattohoitoon muualle, pois kotoa. Kivun pelko, kotiin kahliutuminen ja kenties pelko taakkana olemisesta. Isäni vastusti painokkaasti sitä, että äitini olisi jäänyt kotiin häntä hoitamaan. Isäni oli kovin itsenäinen ja omapäinen, monella tavalla samanlainen kuin minä. Apua on helpompi pyytää vieraalta kuin läheiseltä.

Kävin ensimmäistä kertaa Terhokodissa isäni oltua siellä jo päivän. Oli hermostuttavaa ja pelottavaa astua sisään niistä ovista. Minut vastaanotti hiljaisuus ja rauhallisuus. Ihmiset eivät kiirehtineet, ikkunoista siilautui kevättalven valo sisälle. Terhokoti ei ollut enää pelottava tai hermostuttava. Se oli rauhan saareke. Aika kulki eri tahtia, ja Terhokodissa oli elämää.

Isäni vietti elämänsä viimeiset viikot Terhokodissa, ja niin monella tavalla vietimme mekin ne viimeiset viikot siellä. Päivittäiset rutiinit muuttuivat. Luentojen jälkeen lähdimkin Pohjois-Haagaan. Töissä ollessa ajatukset olivat muualla. Opin M-junan aikataulut. Kävin useammin kaupassa Pohjois-Haagassa kuin omassa lähikaupassani. Opin olemaan läsnä. Opin kuuntelemaan ja opin antamaan tilaa. Rutiinit eivät kuitenkaan kaikki rikkoutuneet. Katsoin edelleen isäni kanssa Sydämen asialla-ohjelman, luimme iltapäivälehdet ja juttelimme.

Välillä törmäsin lehdissä juttuihin, joissa ihminen julistaa ”näin voitin syövän” ”Ilman positiivista ajattelua ja tahdonvoimaa en olisi selvinnyt”. Suututti ja suututtaa edelleen. Ihminen ei voita syöpää, koska jos näin, niin onko siihen kuoleva silloin häviö ja luovuttaja? Tätä sairautta ei saa pois positiivisella ajattelulla. Syöpä vaatii paljon ajatustyötäkin, mutta realistista sellaista. Piti yrittää hyväksyä ajatus lähestyvistä kuolemasta. Meidän kaikkien tuli yrittää sitä, isäni, äitini, veljeni ja minun. Jostain syystä kuitenkin ajattelin koko kevään 2013, että vasta isäni kuoltua lumet lähtevät.

26.4.2013, kello 21.30. Isäni on kuollut. Hän oli nukkunut pois rauhallisesti, äitini ollessa vieressä. 27.4.2013 lumet alkavat sulaa lopullisesti.

29.4.2013 menen katsomaan isäni arkkunpanoa. Purskahdan itkuun lähes välittömästi nähdessäni kasvot, jotka olivat kerran isäni. Sairaus on ohi. Se keho ei ole enää hänen kotinsa. Uskovaiselle siitä kehosta olisi lähtenyt sielu. Minä käytän mielummin sanaa minuus. Laulamme Terhokodin kappelissa äitini kanssa virren Oi Herra, jos mä matkamies maan. Suru on lähes elävä organismi, laulaessa kyynelleet tukahduttavat ääntä, mutta virren tuttuus, rituaalisuus ja kauneus luovat selittämätöntä lohtua. Rakkaus on täällä, muistona ja tunteena, siteenä välillämme. Vaikka olen ateisti, niin kuoleman kohdalla kirkolla on paikka minun elämässäni. Kirkollisten hautajaisten rituaalisuus, hartaus ja lohtu ovat oikein. Ne ovat minun, meidän, surussa pysyvyyttä edustava ankkuri, ne ovat arvokkaat. Ne antavat kunnioittavan lopun isäni elämälle.

En näe isääni enää koskaan. En kuule hänen ääntään, en tunne hänen läsnäoloaan. Isäni on silti edelleen osa arkeani. Puhun hänestä, muistelen häntä, suren häntä. Käyn haudalla, leivon sellaisen kakun, josta hän olisi pitänyt isänpäiväksi muistoa kunnioittaakseni. Kävin viime jouluna ensimmäistä kertaa elämässäni aattoillan hartaudessa. Tämän tein äitini takia, äitini surutyön tukena. Minulle se tilaisuus ei enää tuonut mitään. Hartauden jälkeen haudalle sytytetty kynttilä ja sadat muut tuikkivat valot hautausmaalla, se rauhoitti sydäntä. Se hiljaisuus oli samaa kuin Terhokodissa. Hautausmaa on rauhan saareke. Aika kulkee eri tahdissa. Hautakivet kertovat eletystä elämästä.

Kirkon Yhteisvastuukeräyksen kotimaan kohde on tänä vuonna saattohoito.

YHTEISVASTUU

SOITA

0600 1 7010 (10,26 € / puh+pvm)

0600 1 7020 (20,28 € / puh+pvm)

LÄHETÄ TEKSTIVIESTI numeroon 16588

APU5 (5 €)

APU10 (10 €)

APU20 (20 €)

LAHJOITA NETISSÄ TAI PANKISSA

Nordea FI16 2089 1800 0067 75

Pohjola Pankki FI14 5000 0120 2362 28

Danske Bank FI81 8000 1600 0516 51

Handelsbanken FI81 3131 1000 4651 24

Aktia FI82 4055 0010 4148 41

Ålandsbanken FI53 6601 0002 2825 80

Kiitos lahjoituksestasi!

Keräyslupa 2020/2013/1976, voimassa 1.9.2013- 31.8.2014,

Manner-Suomi, myöntänyt Poliisihallitus 24.6.2013.

Keräyslupa ÅLR 2013/5164, voimassa 1.9.2013-31.8.2014,

Ahvenanmaa, myöntänyt Ålands Landskapsregering 27.5.2013.

Valmistakaa Jumala lähikuvaan – Uskonnollisen elokuvatutkimuksen perusteista

Olli-Pekka Toivanen

Elokuva kumpuaa, tallentaa ja välittää osia kaikesta inhimillisestä kulttuurista silloinkin, kun niiden tarkastelu ei ole sen pääasiallinen tarkoitus. Näin on myös uskonnon kanssa. Jotta voidaan puhua uskonnollisesta tai uskontotieteellisestä elokuvatutkimuksesta, on ensin asetettava rajauksia. Mihin osiin elokuvaa uskonto voidaan jäljittää ja missä muodossa? Riittääkö yksittäinen ristin välähdys tai myyteistä ammentaminen tekemään elokuvasta uskonnollisen tarkastelun kannalta mielekkään?

Jonkinlaisia raameja uskonnolliselle elokuvatutkimukselle on jo ehditty rakentaa. Tarkastelutavan puolesta teorit voidaan karkeasti jakaa sen mukaan, käsittelevätkö ne uskontoa elokuvassa (religion in film) vai elokuvaa uskontoa (film as religion). Edellinen kategoria

kattaa itse elokuvataidetta tai yksittäisiä elokuvia sinänsä käsittelevät teoriat, jälkimmäinen taas käsittelee elokuvia osana kaikkea muuta kulttuuria; tutkimus voivat olla mitä tahansa elokuvan ja katsojan vuorovaikutuksesta laajamittaisten sosiologisten ilmiöiden tarkasteluun.

Alan perusteokseksi voisi kutsua kirjaa ”Screening the Sacred” vuodelta 1995, jossa elokuvien uskonnollinen aines yritetään poikkileikata mahdollisimman moniulotteisesti. Tarkastelutapoja nimetään kolme: teologinen, myyttinen ja ideologinen. Teologinen tapa keskittyy nimensä mukaisesti elokuvan kristillisen aineksen analysointiin. Paul Schraderin ”Transcendental Style in Film” on tästä klassinen esimerkki.

Myyttinen tapa lähestyy elokuvia laajemmasta uskonnollisten traditioiden

näkövinkkelistä. Tässä yhteydessä tulee varmasti törmäämään Joseph Campbellin monomyytti-teoriaan sankarimyyttien narratiivisesta kaavasta. Ideologinen tapa tutkii elokuvien uskonnollisia kuvauksia suhteessa muihin niissä esitettyihin yhteiskunnallisiin ilmiöihin.

Suomenkielistä kirjallisuutta aiheesta löytyy niukalti. Matti Paloheimon ”Uskonto elokuvassa” ja Olli Seppälän ja Marko Latvasen ”Vapahtajia valkokankaalla” lähestyvät aihepiiriä rajatusta (teologisesta) näkökulmasta, lähinnä kirjallisuudentutkimuksesta lainatun terminologian turvin. Helsingin yliopiston julkaisema uskontotieteellisen tutkimuksen päänavaus ”Elokuva uskonnon peilinä” on pätevä yleisjohdanto, mutta artikkelikokoelmana rakenteeltaan hajanainen.

Kirjallisuutta

Elokuva uskonnon peilinä. Uskontotieteellisiä tarkennuksia länsimaiseen populaarielokuvaan (2011)

Pamela Grace: The Religious Film. Christianity and the Hagiopic (2009) - esseitä evankeliumi – ja pyhimysfilmatisoinneista, ”hagiografioista”.

Marko Latvanen & Olli Seppälä: Vapahtajia valkokankaalla. Jeesus-hahmo elokuvassa (1996) - katsaus evankeliumien ja Kristus-myytin historiaan sekä esitystapoihin elokuvissa.

Matti Paloheimo. Uskonto elokuvassa (1979) - kristinuskon ja elokuvan suhteesta sekä kristillisistä aiheista valkokankaalla.

Paul Schrader: Transcendental Style in Film (1972) - Robert Bressonin, Carl T. Dreyerin ja Yasujiro Ozun elokuvat pyhää kuvaavina teoksina.

Screening the Sacred. Religion, Myth and Ideology in Popular American Film (1995).

The Religion and Film Reader (2007).

+ Bonus: Olli Alho; Maailmankaikeuden vartiomies. Elokuvaesseitä 1970-1977 - muutamia myyttistä ja kristillistä tarkastelua hyödyntäviä esseitä. Muutenkin lukemisen arvoinen.

Jouni Hokkanen: Saatana länsimaisessa kauhuelokuvassa (1993) - katsaus pimeältä puolelta.

Internet

Journal of Religion and Film: <http://digitalcommons.unomaha.edu/jrf/>

Journal of Religion and Popular Culture: <http://search.proquest.com.libproxy.helsinki.fi/publication/28461>

”Kuka se Ismo Dunderberg on ja onkse tehny muutaku lukenut jotain vanhoja pölysiä kirjoja?”

Ismo

Dunderbergin ovella on kuhi-naa. Odotan vuoroani, mutta vielä pari minuuttia ennen sovittua kellon-lyömyä joku livahtaa sisään. Akateemien vartin kuluttua istun tuoretta dekaania vastapäätä ja esitän kysymyksen, joka yliopiston käytävillä keskustellessani oli eniten ilmassa: ”Kuka se Ismo Dunderberg on ja onkse tehny muutaku lukenut jotain vanhoja pölysiä kirjoja?”

”Olen kyllä lukenut aika paljon vanhoja, pölysiä kirjoja”, Ismo myöntää hymyillen anteeksipyyttävästi ja nimittää itseään akateemiseksi broileriksi. Hän tuli aikanaan opiskelemaan teologiaa kiinnostuksesta tiedekunnassa käsiteltäviä kysymyksiä kohtaan. Mielessä siinsi kirkkohistoria, mutta Antti Marjanen, Raija Sollamo, Timo Veijola ja Risto Uro saivat nuoren miehen hurautamaan eksegetiikkaan jo ensimmäisenä opiskeluvuotena.

Vielä 80-luvulla lähes kaikki A-linjalaiset valmistuivat papeiksi, niin myös Dunderberg. Nykyään hän toimii pappina lähinnä perhepiirissä tai opiskelijoiden jumalanpalveluksissa ja tuntee itsensä identiteetiltään vahvasti tutkijaksi ja akateemiseksi työläiseksi.

”Teologisella tiedekunnalla on imago-ongelma”, Ismo Dunderberg kiteyttää tulevaisuuden haasteen sekä omalta osaltaan dekaanina että tiedekunnan osalta ylipäätään. Hän puhuu selvästi ylpeänä tutkimuksen huippuyksiköistä ja tiedekunnan tutkimuspohjaisesta opetuksesta. Muissa maissa esimerkiksi klassisia kieliä on usein tarjolla vain kalliissa eliittilukioissa, meillä tarjotaan eliittikoulutusta ilmaiseksi”

”Mielikuva vanhanaikaisesta pappiskoulusta ei pidä enää paikkaansa. Viime vuonna suurin osa opiskelijoista valmistui jo A2-linjalta. Linjaa on kehitetty selkeämmäksi ja sivuaineen valintaa ja työelämään tutustumista on painotettu. Tulevaisuudessa

uskontojen merkitys ei ole ainakaan vähentymässä.”

”Emme kuitenkaan jostain syystä saa kommunikoidua tätä kaikkea ulospäin. Helposti ajatellaan, että teologiaa ei voi tulla opiskelemaan, jos ei ole itse uskonnollisesti aktiivinen.”

Teologikoulutus antaa Dunderbergin mielestä parhaimman ja monipuolisimman uskontojen asiantuntemuksen myös lukiodien opetusta ajatellen. Kysymys teologian paikasta tulevaisuudesta on mielenkiintoinen. Kuva on muutoksessa, esimerkiksi yritysmaailmassa eettisten arvojen pohdinta muuttuu yhä tärkeämmäksi.

Tiedekunnan koulutus antaa valmiudet asioiden prosessointiin, ja teologit päätyvät myös tehtäviin, joissa ei olla tekemisissä suoranaisesti uskonnon kanssa. Tämä ajantasainen brändi pitäisi saada perille uusien opiskelijoiden houkuttelemiseksi. Dunderberg heittäikin pallon nykyisille opiskelijoille: ”Minkälaisen mielikuvan te tiedekunnasta välitätte?”, hän kysyy.

Vaihdamme aihetta. Lehdissä on ollut uutisia yliopistojen tulostilauksista. ”Suoritusorientaatio on varmasti lisääntynyt yliopistoissa”, Dunderberg pohtii, mutta ei näe asiaa pelkästään negatiivisessa valossa. Opintopisteiden karttumista seurataan nykyään aivan toisella tavalla kuin hänen omana opiskeluaikanaan, mutta myös opintoneuvontaa ja tukea opiskeluun on lisätty valtavasti.

”Akateeminen vapaus on tärkeää, mutta se ei tarkoita vapautta olla opiskelematta, vaan vapautta valita opiskeltavat asiat. Nykyään ollaan hyvin kustannustietoisia, ja ilmainen yliopisto-opetus on melkoinen saas yhteiskunnalta.”

Dunderbergin mielestä tämä resurssi tuleekin käyttää tehokkaasti. Akateemisessa polemiikissa vilahtelee termi ”arvoton nollatutkimus”, kun puhutaan tulosohjauksesta ja suoritusmittauksista. Dunderberg huomauttaa, että kun luo-

Anu Rask

daan kuvaa jossakin tehtävästä arvottomasta tutkimuksesta, silloin puhutaan yleensä jonkun toisen tutkimuksesta ja harvemmin omasta.

Suhteessa kirkkoon Dunderberg puolustaa akateemista riippumattomuutta. Tällä hetkellä kirkon kanssa vallitsee selkeä työnjako, ja yliopistossa esimerkiksi opetuksen suunnittelun lähtökohdat ovat akateemiset ja lähtevät tutkimuksesta.

Dunderberg arvostelee terävästi sitä, että kirkko vastikään kevensi klassisten kielten vaatimusta tulevilta peililta kolmesta kielestä kahteen. Hän ei pidä ratkaisua kirkonkaan kannalta perin luterilaisena, pitäisihän Raamatun alkukielten hallinnan olla keskiössä. Nyt yksi osa ammattilypeydestä ollaan valmiita heittämään pois ja toteamaan, että vähemmälläkin asiantuntemuksella tulee toimeen.

Yliopisto ei jousta kolmen kielen vaatimuksesta. Käytännössä se voisi johtaa heprean aseman heikkenemiseen ja vähitellen Vanhan testamentin eksegetiikan näivettymiseen. Myös Joensuun yliopistossa on tehty sama ratkaisu, Dunderberg toteaa.

Mutta mitä muuta? Selvisikö mitään henkilökohtaista? No ainakin se, että tämä pitkänmatkan hiihtoa ja pyöräilyä harrastava kolmen lapsen isä haluaa selvästi jossakin määrin varjella yksityisyytään. Jotakin kenties kertoo myös Ismon tapa esittää uuden dekaanin tervehdys tiedekuntayhdistyksen vuosijuhlassa. Lavalle saapui selkä edellä Kari Peitsamon takki, tukka, huivi ja kitara. Takki kääntyi ja alkoi soittaa Kauppaopiston naisia. Esitys oli ilmeisen vakuuttava, koska vielä tässäkin vaiheessa osa yleisöstä ei tunnistanut takin sisällä laulavaa Dunderbergiä. Vasta kun Peitsamo astui lavalle ja yhtyi soitantaan, jekku paljastui lopuillekin. Kitaraa soittava dekaani näytti, kuinka teologi voi pönöttämisen sijasta heittäytyä.

Seurakunta hengittää huolta ja toivoa.

Kuvassa Olli Stålström, Teemu Laajasalo, Siru, Anu Rask ja Virve Luomaniemi.

Kotona Kalliossa

Tiia Orpana

”Tavoitteena on, että kirkko täyttyy rukouksesta, raamatunluvusta ja sakramentista. Tarkoituksena ei ole viikolla kerätä suuria väkimääriä, vaan luottaa siihen, että säännöllinen rukous itsessään muuttaa kirkkoa ja koko seurakunnan aluetta.”

Kallion kirkkoherra **Teemu Laajasalon** seurakuntalaisilleen vuoden alusta lupaama arjen reformaatio on kohdattu kiitollisuudella ainakin kirkollisissa piireissä. Raamatun lukemisen tai rukouselämän kiillottaminen itsessään kohkattavaksi toiminnaksi on osoittautunut kirkolle vaikeasti saavutettavaksi tavoitteeksi, ja aika näyttää, kuinka pitkälle tämän reformaation radikaalius kantaa. *”Mä en muuten aio sinne kirkkoon tulla, mutta on aivan ihanaa, että ne ovet ovat auki”*, tiivistä eräs seurakuntalainen mielipiteensä kirkon uudesta avautumisesta. Kirkkoherra Teemu Laajasalon ratkaisu taas on *”luvata jotain niin häpeämättömän paljon, ettei sitä pystytä tekemään, jollei saada apua seurakunnalta.”* Kokosin sekalaisen joukon Kallion seurakuntalaisia pöydän ääreen ja kysyin, millaiseen Siioniin he oikein ovat sitoutuneet.

Olli Stålström, Kallion seurakuntaneuvoston jäsen, tutkija ja omien sanojensa mukaan aktiivinen muutoksenajaja, kertoo eronneensa kirkko-instituutiosta heti täysi-ikäistyttyään, mutta palanneensa takaisin radikaalirovasti **Liisa Tuovisen** taluttaessa hänet Kallion kirkon oville. Hän viihtyy enemmän kotiseurakunnan muodostamassa lähiyhteisössä kuin yhä vieraaksi ja vanhakantaiseksi kokemassaan evanke-

lis-luterilaisessa kirkossa. Kallion seurakunta tiivistyy hänelle virteen Avaja porttis, ovesi: seurakunta on yhteisö, joka ei sulje ovia keneltäkään, vaan aukoo niitä väsymättä. Saman erityisyyden on kokenut teologiaa opiskeva **Anu Rask**, joka Kallioon muuttaessaan koki vihdoinkin löytäneensä kodin myös kirkon sisältä. Ollin tavoin Anukin näkee ovien avaamisen tarvittavana, ja itsessään jo pitkälle kantavana eleenä. Hän on löytänyt omaksi toimintamuodokseen myös Alppilan kirkon brunssit, jotka ovat osa Alppilan kirkon laajempaa, ElämänKeskus-nimeä kantavaa kehityshanketta yhteisöllisemmän seurakuntaelämän juurruttamiseksi. Kuten ajan henkeen kuuluu, uusi yhteisöllisyys ulottuu Afrikkaan asti, jossa joku saa särvintä pöytään Kirkon Ulkomaanavun kautta.

Keskustelumme leikkiensä läpi kuunnellut viisivuotias **Sulo** arvelee olleensa Kallion seurakunnan jäsen jo sata vuotta. Hänen äitinsä **Virve Luomaniemi** jatkaa aikaperspektiivin laajentamista ja pohtii sitä, ettei kirkon sanomaa voi pohjimmiltaan muuttaa, vaan trendejä seurataan jossain muualla. Kaikista pöydän ympärillä istuvista huokuu tälle ajalle poikkeuksellinen kiintymys kotiseurakuntaansa kohtaan. Kallio on epätavallinen siinäkin suhteessa, että moni sekä messuelämään

että esimerkiksi aikuisille suunnattuun ryhmä- ja kurssitoimintaan osallistuva tulee muiden seurakuntien alueelta. Yllättäen kallioliaiset erosivat kaikista hanakimmin kirkosta vuoden 2010 A2-Homoillan jälkeen siitä huolimatta, että heidän kotiseurakunnassaan oli tehty sateenkaariryötyä jo vuodesta 1999. Teemu harmittelee kirkkoherrana sitä, että seurakunnassa kannetaan historian syntejä mukana vuodesta toiseen niin nöyrinä, ettei nähdä eikä näytetä ulospäin sitä kaikkea, mikä on jo muuttunut. Hän toivoo, että eroamista pohtivat kirkon jäsenet katsoisivat kirkon kasvoja toisesta näkökulmasta, seurakuntalaisten kasvoina: ”Kirkon kasvot ovat helposti pöllittäviä.” Kirkkoon kuulumisen ei kuitenkaan tulisi olla suoritus, vaan jokaiselle tulisi antaa tilaa tunnustella omannäköisiä tapoja olla yhteydessä seurakuntaan. ”Hyvän puhuminen on kaiken a ja o. Sen tarkoituksena ei ole raahata ketään jonnekin tai edes argumentoida, vaan se lähentelee siunaamista”, Teemu selittää. Joillekin, kuten Ollille, tällainen hyvän puhuminen on siltojen rakentamista kahden erilaisen maailman, kirkon ja sateenkaariväen, välille.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon katekismus määrittelee seurakunnan näin: ”Pyhä Henki kokoaa kristillisen kirkon ja tekee sen pyhäksi. Kirkko, kristillinen seurakunta, on armahdetujen syntisten yhteisö, joka luottaa Jumalaan ja jossa Pyhä Henki herättää uskon ja rakkauden.” Meidän keskustelussamme Pyhä Henkeä ei ole vielä mainittu, joten otan asian esille. Virve sitoo Pyhän Hengen erottamattomaksi osaksi seurakuntansa messu- ja rukouselämää, joten sen läsnäoloa ei hänen mukaansa tarvitse erikseen korostaa. Teemu näkee Pyhän Hengen toiminnan ennen kaikkea ihmisten kontrollin ulottumattomissa olevana voimana, joka kulkee siellä missä tahtoo. Seurakuntalaisten osa on lausua ”*tapautukoon sinun tahtosi*” ja luottaa. Mutta olisiko ulospäin hehkuva karismaattisuutta kaipaavien seurakuntalaisten toiveet toteuttava? Anu näkee luontevana sen, että seurakuntaan mahtuu monenlaista: ”*En nytkään tiedä, mitä kaikkea tässä seurakunnassa tapahtuu.*” Olli muistuttaa, että kosketetuksi tuleminen riippuu aina ihmisestä: ”*Bach ja Tšaikovski voivat olla yhtä lailla ylistymusiikkia!*” Teemu pohtii sitä, että ehtoollisen asetussanoissa huudetaan avuksi Pyhä Henkeä, ja jo tämä on karismaattisuudessaan maailmalle vierasta. Siksi erilaisten karismaattisuuden ilmenemismuotojen vertaileminen on jo toissijainen kysymys sen rinnalla, kuinka mennä ulkokehälle, niiden luo jotka hiljaa tai ovet paukkuen lähtevät kirkosta.

Anun mukaan hänen seurakuntaan kuulumisensa ydin on siinä, millaisen muiston ja tulevan maailman hän haluaa jättää lapsilleen. Virvekin kokee löytäneensä oman paikkansa seurakunnan sisältä nimenomaan lasten kautta, mutta epäilee, onko

hänen tehtävänsä evankelioida puiston kirkkoon kuulumattomia äitejä seurakunnan huomaan. Itse mietin brunssikutsun helpoutta sen rinnalla, että kallioliaisissa vastaantulijoissa on ihmisiä, jotka huutavat pyyteetöntä kutsua ruokapöytään tai suuntaa kulkemiseensa. Seurakunnan tulisi kaiketi olla paikka, jossa kysyttäisiin sitä perustaa, josta niin elämän kovuus kuin kiitos nousevat. Teemu näkee hyvän tekemisen lähtökohtaisesti vastavuoroisena: ”*Hyvän tekemisessä seurakuntalaisille on myös se taso, että saadaan tehdä hyvää yhdessä. Tällä voidaan taklata monia juttuja, sekä tekijöiden omaa merkityksettömyyttä että hädänalaisten hätää, ja antaa vahva kirkkopoliittinen viesti yhteiskunnalle. Meidän tulisi olla rakastavampia kuin maailma!*” Siihen, totta vie, tarvitaan monen tason rajanylityksiä. Rakkautta julistava kirkkoherra ei yksin riitä, vaan tarvitaan seurakuntalaisia, jotka ovat valmiita viljelemään rakkautta niilläkin takapihoilla, jonne heidän ei ole helppoa astua. Ja niitä, jotka kirkossa ja kodeissa rukoilevat lakkaamatta voimaa tähän työhön. Teemu muistuttaa myös runnellun seurakunnan silittämistä: ”*Koko voimamme ei voi mennä siihen, että potkimme työtämme hajalle – on yhtä lailla armollisesti rakastettava sitä, mitä meillä nyt on.*”

Kirkkoherrojen helposti lähestyttävyyttä ei ole seurakunnissa itsestään selvää, mutta pöydän ympärillä ollaan tyytyväisiä Teemun työhön. ”*On tapahtunut muutosta hyvään suuntaan. Tätä ennen tuntui, että olimme kirkossa ylitsepääsemättömän tehtävän edessä*”, Anu summaa. Olli kiittelee Teemun seurakuntaansa tuomaa huumorintajua, ja Virve muistelee jo vaalikampanjoinnissa läsnä ollutta hyvää tekemisen meininkiä. Kalliossa pysyvää on liike – kirkonmäeltä jalkaudutaan maailmaan milloin eroamismielessä, milloin toimimaan sieltä saatu toivo edellä. **Lauri Apajalahti**, vuosien 1957–1963 kirkkoherra, toteutti omana aikanaan kaivattua ennakkoluulotonta asennetta. Hän sanoitti työnäkynsä vuoden 1952 vuosikertomuksessa näin: ”*Kirkko on laskeutunut korkealta jalustalta elävän elämän keskelle kansan piiriin. Entisen ainakin jossain määrin eristäytyneen kirkollisuuden tilalle on tullut suunnitelmallinen ja kiinteä arkinen työ ihmisten voittamiseksi Kristukselle. Sen päämääränä on nyt todella kosketuksen saaminen ihmisiin, ja kun ihmiset eivät mene sen tykö, kirkko menee heidän tykönsä, toisin sanoen se ei tyydy siihen, että se sunnuntaisin ja juhlapäivisin avaa kirkkonsa ovet, odottaen ihmisiä jumalanpalveluksiinsa, vaan kaiken tämän ohella se etsii uusia teitä ja uusia mahdollisuuksia viedäkseen evankeliumin sanan ihmisille.*” Kuulostaako tutulta?

Juttua varten on haastateltu Kallion seurakunnan nykyistä kappalaista, entistä vt. kirkkoherraa Riitta Männistöä ja entistä kirkkoherraa Esa Siljamäkeä.

PELOAJO

RAKKAUDESTA VIDEOPELEIHIN

Toverineuvoston talvikokous 27.1 Uusi ylioppilastalo Maanantai

07.30 Torkutan kelloa ja kiroan mielessäni kaiken järjestötoiminnan. Graduntekijänä nukkuisin normaalin päivärytmini mukaan puoli kahteentoista, prokrastinoisin hieman ja katsoisin loppupäivän Uutta Sherlockia. Sen sijaan herään, kaivan jääkaapista jotain syömäkelpoista ja raahaan itseni metroasemalle. Siellä tulee jo hieman selkeämpi, melkein herännyt olo. Olen matkalla Teologien Tiedekuntayhdistyksen TYT:n Toverineuvoston sääntömääräiseen talvikokoukseen, jonka joku on keksinyt aloittaa aamu yhdeksältä. Vaikka turha siitä on kiukutella, jos edellisten vuosien merkit pitävät paikkansa, aamu yhdeksän on melkeimpä liian myöhään. Tässä tiedekunnassa osataan pitää kokousta. Jos selviämme alle kymmenen tunnin, se on pieni ihme.

09.00 Ihmiset lipuvat Uuden ylioppilastalon Cajsasaliin enemmän ja vähemmän ajoissa. Meitä vaaleilla valittuja tovereita on 20, mutta läsnäolo- ja puheoikeus on jokaisella TYT:n jäsenellä. TYT:n hallituksen varapuheenjohtaja Minna Mäkitalo säättää johtojen kanssa, joku säättää kahvinkeitintä. Tuolit liikkuvat paikasta toiseen.

TYT on kuin hyvin pieni demokraattinen valtio. Toverineuvosto valitaan vaaleilla, joissa jokaisella TYT:n jäsenellä on äänioikeus ja mahdollisuus asettua ehdolle. Suhteellista vaalitapaa noudattaen valitaan toverineuvosto, joka puolestaan hyväksyy hallituksen, valitsee puheenjohtajan, varapuheenjohtajan, ministerit, sihteeristön sekä Kyyhkynen päätoimittajan. Tämä on kuitenkin jo takanapäin, viime vuoden joulukuun järjestäytymiskokouksen asioita. Nyt istutaan pienessä salissa kuin sillit purkissa hyväksymässä toimintakertomuksia, toimintasuunnitelmia ja keskustelaan budjetista. Ja kuten aitoon demokratiaan kuuluu, suurin osa jäsenistöstä nukkuu kotona autuaan tietämättömänä mistään mitään.

Ella Luoma
Samuli Suonpää

09.13 Kuraattori Janne Keränen paukuttaa nuijalla pöytään. Sillä on tarkoitus aloittaa virallinen kokous, mutta epäilen että herra kuraattorin todellinen päämäärä on rikkoa jonkun tärykalvot ja pelotella krapulaisia.

Ja siitä se lähtee! Kuten jo aiemmin totesin, nämä ihmiset osaavat kokousta. Kello 9.45 perustetaan päivän ensimmäinen työryhmä. Sen tarkoitus on tehdä tuttavuutta TYT:n sääntöjen kanssa ja mahdollisesti muuttaa niitä. Ei tee mieli kahvia, mutta juon sitä silti.

10.40 Siirrymme tarkastelemaan toimintasuunnitelmaa vuodelle 2014.

11.54 Syntyy keskustelua siitä, onko vuosi 2014 pesäpallon juhluvuosi vai ei. Kyseinen huomio poistuu pian tämän jälkeen toimintasuunnitelmasta.

Hallituksen jokainen jaosto on suunnitellut toimintaansa realististen mahdollisuuksien mukaan. Ja suunnitelmaa on väännetty niin jaostoissa, oikolukutyöryhmässä, hallituksen iltakoulussa kuin muutenkin vain niiden innokkaiden ihmisten toimesta, jotka ovat kuluttaneet tähän tunteja elämästään. On huolehdittu sellaisista asioista, kuten yhdenmukainen ilme, järkevät lauserakenteet ja selkeät tavoitteet. Jos joku tulee esittämään, että järjestötoiminta on pelkkää kaljan kittaamista ja valmistumisen hidastaja, tinttaan nokkaan.

Kaikki tämä etukäteisvalmistelu tehtiin, jottei kukaan alkaisi korjata sanamuotoja enää kokouksessa. Kuten Minna Mäkitalo totesi jo ennen joulua: *"Kaikki eivät minun tapaani rakasta neljäntoista tunnin kokouksia."*

12.09 Keskustelemme toimintasuunnitelman kohdasta vaihto-opiskelijat. En voi mitään sille, että keskittymiseni herpaantuu.

13.10 Toimintasuunnitelman tarkastaminen on ohitse! Janne hakkaa nuijalla pöytään, kuin olisi sille jostakin vihainen. Sen kunniaksi siirrymme lounasravintolaan.

14.14 Kokous jatkuu. Samoin toimintasuunnitelman tarkastaminen. Tunti sitten peukuttamani tarkistettu toimintasuunnitelma jatkuu liiteosiolla. Keskustelemme muun muassa kuvapalvelun vaihtamisesta.

14.30 Keränen suorittaa jälleen tärykalvojen puhkomisprosessin ja toimintasuunnitelma on tarkistettu. Tunne ei ole enää niin juhmallinen kuin hetki sitten. Siirrymme puhumaan budjetista. Piirrän vihkoon nukkumattia ja katselen ympärilleni. Olen ainoa internetitön ihminen tässä kokouksessa. Kaikki muut päivittävät facebookia, twitteriä tai vähintään vilkaisevat silloin tällöin sähköpostia. Omituinen kapinani ”älypuhelinzombiutta” vastaan tuntuu typerältä. Olen piirtänyt A4-kokoisen naisen aurinkohattu päässään, kun TYT:n talousministeri Tomi Tabell esittelee budjettia. MINUN TAKANANI. Nolottaa.

15.50 Hyväksymme talousarvion. Harmittavan vähän ihmisiä on liittynyt TYT:hen viime vuoden aikana. Se kirpaisee.

Tauolla juodaan kahvia. Minun ei ole tehnyt sitä enää tunteihin mieli. Silti Jonna Karppisen kysyessä ”Otatko Ella kahvia?” nyökkään innokkaasti ja kiitän vuolaasti. Kun Noora Eilola nousee paikaltaan kokouksen aikana hakemaan lisää kahvia, pyydän tuomaan myös minulle. En osaa selittää. Pää on raskas ja olo tahmainen.

16.30 Ryhdymme käsittelemään toimintakertomusta. Janne hakkaa nuijaa kuin hullu, eteenpäin, eteenpäin.

17.00 Toimintakertomus on hyväksytty!

17.10 Jatkamme jälleen. Mummot lumessa. Nyt valitaan vuoden opettajaa. Ovet suljetaan, vaikka ei täällä ketään ole ja päätöksestä ei puhuta vielä sanaakaan. Kun vain opettajakandidaatit voisivat tietää, mitä kokouksessa puhutaan! Kauniita ja innostavia asioita. Eikä päätös ole koskaan helppo.

18.00 SE ON OHITSE! Yhdeksässä tunnissa, täytyy olla ennätys. Kun lähdemme saunomaan kaikki puhuvat siitä kuinka nopeaa ja sujuvaa päätöksenteko oikeastaan olikaan. Saunalla on ruokaa, ihan meitä varten laitettu muiden aktiivisten toimijoiden toimesta. Melkoista.

Toimintakertomusta käsiteltäessä joku huomioi sen, että viime vuoden hallitus oli kokoustanut vähän. ”Se johtuu siitä”, aloittaa viime vuoden puheenjohtaja ja toverineuvoston varapuheenjohtaja Pyry Paananen: ”Että oltiin sitä mieltä, että kokoustaminen kokoustamisen vuoksi on hirvittävän tylsää.”

Niimpä niin.

Ruokaa keholle ja mielelle

Katja Itäpää

Olen itse melkoisen perso ruoalle, enkä vain sen syömisessä, vaan myös valmistamisessa. Ruoka on mitä mahtavin syy pyytää ystävät käymään (hyvä vaihtoehto esimerkiksi alkoholipainotteisille illoille). Kokkaaminen useammalle on kuitenkin mukavaa. Mielikin saa lisäenergiaa, jos kutsut kaverit keittoillalliselle ja pulkkamäkeen.

Keitto on ruoka, joka on parhaimmillaan yksinkertainen ja konstailematon, mutta lämmittää niin mieltä kuin kehoakin. Vuoden ollessa alkuneljänneksellään kaipaa ihminen aurinkoa ja lämpöä. Seuraava resepti yksinkertaisuudessaan, ja kenties jopa nöyryydessään, sopii niin talven reippailijalle, luentojen väsyttämälle tai paastoa noudattavalle.

Resepti on neljälle, ja sopii vegaanilekin. Keittoa voi hyvin myös pakastaa.

Paastonajan porkkanakeitto

500 g porkkanoita
1 sipuli
1 valkosipulinkynsi
1 rkl rypsiöljyä
pala tuoretta inkivääriä
0,5 tl kurkumaa
5 dl kasvislientä
1 dl punaisia linssejä
2 dl kookosmaitoa
riippaus suolaa
0,5 tl garam masalaa
halutessa chiliä

1. Pese, kuori ja pilko porkkanat ja sipulit. Kuullota ne kattilassa öljyssä.

2. Raasta joukkoon inkivääri. Lisää kurkuma ja kasvisliemi (huom. jos et halua laittaa kookosmaitoa, lisää kasvisliemen määrää). Huuhtelee linssit ja lisää keittoon. Jätä keitto miedolle lämmölle n. 15 minuutiksi tai siksi kunnes porkkanat ovat pehmenneet.

3. Lisää kookosmaito. Soseuta ja lisää tarvittaessa kasvislientä (ihan vesikin käy). Mausta ja anna keiton olla vielä muutama minuutti liedellä.

Vinkkejä: 1) halutessasi voit jättää kookosmaiton pois ja tarjota keiton kanssa esim. turkkilaista jogurttia tai raejuustoa. 2) joukkoon voi laittaa tuoretta chiliäkin, mutta harkitse se vain kahtia ja ota pois liemestä ennen soseuttamista. 3) porkkanan sijasta voi kokeilla myös bataattia tai kurpitsaa.

Rakas gradupäiväkirja

Maija Halme

Sain lähes tulkoon astma-kohtauksen, kun kirkasin aamun seminaariin kaupungin läpi. Edellisellä viikolla olin 20 minuuttia myöhässä. Mukavana bonuksena unohdin myös henkilökohtaisen tapaamisen Heikin kanssa. Viime viikon lievän alisuorittamisen jälkeen päätin ryhdistäytyä. Tämä ryhtiliike, johon olin itseäni kovasti psyykkannut tarkoitti käytännössä sitä, että olin vain minuutin myöhässä. Olen harvoin ajoissa, mutta enää minua ei katsota pahasti. Muiden katseet ovat jotain säälin ja myötätunnon haaleaa sekoitusta.

Seminaari oli kuitenkin tällä viikolla oikein antoisa, sillä tarjolla oli tummia viinirypäleitä ja Fani-paloja. Olen aina arvostanut ihmisiä, jotka valitsevat vihreiden sijaan niitä viininpunaisia. Ne ovat vähän kalliimpia ja vähän paremman makuisia. Fani-palat tuovat hieman juhlaa arkeen. Tosin Fasu-pala on niille ainoa oikea nimi. Samoin kuin Twix on aina ja ikuisesti Raider, sanovat suuret ja mahtavat brändijumalat mitä tahtovat.

Gradu edistyy kovaa vauhtia mieleni sisäisissä prosesseissa. Nyt tarvitaan enää se pieni fyysinen ponnistus, jonka avulla pyyhin pölyt kirjapinon päältä ja sukellan metodiopusten salattuun maailmaan. Wordin tyhjä G. (lue: geepiste) -tiedosto huutaa öisin nimeäni. Se aika, minkä olen käyttänyt ympärilläni oleviin ihmisiin vakuuttaakseni heidät siitä, että aion keväällä palauttaa gradun vastaa keskimäärin kolmeen ja puoleen väitöskirjaan käytettyä tuntimäärää. Loppukevään motto onkin: ”Puhu vähemmän, tee enemmän.”

Tavoitteeni ovat toki korkealla, mutta on kiva antaa muille hieman etumatkaa ja kiihdyttää sitten aivan kalkkiviivoilla ohi.

Gradun kirjoittaminen on vähän kuin maraton. Jotkut tree-naavat pitkään ja huolella ja juoksevat matkan tasaisen vauhdin taulukkoa tutkiskellen ihan kiitettävään kansallisen tason aikaan. Itse luotan lapsena hiihtokisoissa luotuu rautaiseen peruskuntoon sekä kuukausi sitten järjestämäni muutaman viikon korkeanpaikanleiriin. Valmensin itse itseäni sekä rantahiekalla että korkealla vuoristossa. Palautusjuomana toimi tuttu ja turvallinen mojito. Tarkistin vielä etukäteen, ettei Sri Lanka ole vahingossakaan eksynyt Wadan kiellettyjen aineiden listalle.

Tätä taustaa vasten voin rentoutua vielä tovin ensimmäisellä juottopisteellä ja kiristellä rauhassa lenkkitosujeni nauhoja. Suunnitelmana on, että maaliskuun aikana ryntään yhtäkkiä juoksuun ja kirmaan mustana hevosenä maaliin maailman kärkituloksella saaden lisänimen Topelian Usain Bolt. Saanen vielä täsmentää, että tämä tapahtuu toki täysin puhtaan urheilun keinoin.

Kirjoittaja on seitsemännen vuoden uskontotieteen pääaineopiskelija, joka aloitti graduseminaarin syksyllä 2013.

Oikaisu! Kyyhkynen viime numerossa (2013/4) uskontojournalismia käsittelevässä artikkelissa oli keskustelupaneelin yhteydessä mainittu Husein Muhammedin nimi kirjoitettu väärin (Muhammed Husein). Oikea kieliasu kuuluu siis Husein Muhammed. Kyyhkynen pahoittelee virhettä.

Kirkko- vieraana

Ella Luoma

20.2. 20.16

Tänään kuulin tutun teologin kertovan miten huonoon kysymykseen voi saada hyvän, koko yleisön kohahduttavan vastauksen.

Kysymys liittyi jotenkin kilpikonnan omistamiseen ja messuun. Sitä en ymmärtänyt minäkään. Vastausta ystäväni oli rakastanut.

21.2. 10.04

Hetken aikaa naksutti, ennen kuin älysin, mistä puhut - no mut sehän on kiva, että joku oli jäänyt kelailemaan. Sitä varten mut kai sinne kutsuttiin, vieraan elementin tuominen mihin tahansa yhteisöön (nyt viittaen itseeni, en kilpikonnaan) tuottaa usein oivalluksia.

2.3. 21.07

Lapuan hiippakunta ojensi kättään teologian opiskelijalle ja maksoi kolmipäiväisen koulutuksen lounasta ja illallista myöten. Matkustin Seinäjoki Areenalle puhumaan ja kuulemaan jumalanpalveluksesta, bongaamaan piispoja ja toivottavasti oppimaan jotain. Täytyykö tavoite?

Voi kuule!

Jumalanpalveluspäivät aloittavaan paneeliin oli kutsuttu arkkipiispa Kari Mäkinen, kansanedustaja Anna Kontula, YLE:n vastaava tuottaja Anna Simojoki, nuorisotyönohjaaja Petri Katko sekä luottamushenkilö Lauri Kopponen. Keskustelua käytiin hengellisen nälän ympärillä. Millaista nälkää koemme jumalanpalveluksessa? Onko meistä löydettävissä jokin yhteinen kaipuu ja voiko jumalanpalvelus auttaa? Jokaiselta kysyttiin alkuun jotain sellaista kivaa johdattelevaa, kuten mikä on parasta messussa, tai millainen messu on ollut ikimuistoinen.

Anna Kontulalta kysyttiin, mitä mieltä hän on noin niin kuin kilpikonnanomistajienä siitä, että järjestettäisiin kilpikonnan omistajille omia messuja. Kontulan mielestä se olisi siinä mielessä hyvä idea, että kalliolaisia kilpikonnanomistajia on aika vähän. Mitä vähemmän ihmisiä messussa käy, sitä parempi. Kontula sanoi käyvänsä messussa ainoastaan sen ehtoollisen vuoksi. Kaikki muu on turhaa, eikä messusta parhaallakaan tahdolla ole löydettävissä Jumalaa.

Hetken tuntui kuin ympärilläni istuneet kuuntelijat olisivat kohautaneet samanaikaisesti. Mutta se saattoi olla kuvitelmaa, koska oikeastaan uskonelämän ammattilaiset eivät pienestä pelästy. Jossain muussa yhteydessä oltaisiin voitu harrastettu aktiivista mielensä pahoittamista, mutta jumalanpalveluspäivillä panelistit innostuivat myötäilemään: ”Onhan siinä puolensa, kyllä.”, ”Ja en minäkään niin hirveästi kirkossa käy.”, ”Eikä siitä messusta välttämättä niin kamalasti irti saa.”

Avaus nostatti kysymyksiä siitä, millainen kirkossa kävijä on hyvä kirkossa kävijä. Jossain vaiheessa Lauri Kopponen lanseerasi keskusteluun termin kirkkovieras. Sellainen tyyppi siis,

joka ei ole kotoa oppinut olemaan kirkossa, jaksaa aktiivisesti osallistua mihinkään ja kokee vieraaksi tämän yhteisöllisyyden muodon kaikkine hankaline kaavoineen. Kokeeko kirkkovieras jumalanpalveluksen kuin niin moni teologi TYT:n? Sellaiseksi sisäpiirivenkuiluksi nimittäin. Ja mitä sellaiselle vieraalle oikeastaan pitäisi tehdä?

Kontula kysyi seuraavaksi, miksei kirkkoon voi mennä koska tahansa. Tai miksei yksityisen ripin mahdollisuutta pidetä näkyvimmin esillä. Reformaatiosta on jo sen verran aikaa, etteikö luterilainenkin kirkko voisi hieman kallistaa päätään vanhojen perinteiden puoleen. Yksi näistä voisi olla vaikka vanha hyvän ajan rippituoli. Tämän ajatuksen kanssa Kontula on samoilla linjoilla Kallion kirkkoherran Teemu Laajasalon kanssa, joka on suunnitellut Kallion kirkkoon niin rippituoleja kuin pidempiä aukioloaikojakin.

Anna Simojoki huomautti, että ihmiset eivät hae jumalanpalvelukselta välttämättä pelkästään helpotusta tunnontuskiin. Se yhteisöllisyys on isossa osassa kaikkea seurakuntaelämää. Kaipuu vahvaan yhteisöllisyyteen on nykyaikaa.

Arkkipiispa Kari Mäkinen, joka oli avannut jumalanpalveluspäivät tunnustamalla, ettei oikeastaan koskaan ehdi kotiseurakuntansa kirkkoon (kun ei töiltään meinaa ehtiä), sanoi ettei oikeastaan osaa antaa erityistä loppukaneettia paneelille. Sen jälkeen hän sanoi muutaman tiivistämän ja harkitun sanan. Jumalanpalveluksen muuttumaton ydin on pyhän kohtaamisessa. Pidetään siitä kiinni. Ja arvatkaa vaan, mistä juteltiin myöhemmin kahvipöydässä.

Uskonnonopettaja: uhka vai mahdollisuus?

Maija Halme

Opettajalla on paljon valtaa siinä, millaisen kuvan oppilas saa koulun uskonnonopetuksen kautta uskonnoista ja uskovista ylipäätään. Monien kielteinen suhtautuminen uskonnonopetukseen ja sen tarpeellisuuteen kumpuaa omista kouluajan kokemuksista. Mukavia muistoja herättävä opettaja saattaa toisaalta jättää myös koko oppiaineesta positiivisen kuvan.

Toimituksemme haastoi kadunmiehet ja naiset, tutut ja tuntemattomat jakamaan kipeitä ja ei niin kipeitä muistoja omista uskonnonopettajistaan.

Oma lukion uskonnonopettajani muistutti sekä ulkoiselta olemukseltaan että luonteeltaan Päivi Räsästä. Olin yläkoulussa ollut ET:n opetuksessa ja siirryin vasta lukiossa uskonnon oppitunneille. Opettajani oli erittäin järkyttynyt, kun en muistanut juuri mitä Raamatun kirjoja nimeltä. Opetuksessa raamattutietous oli hyvin ylikorostunut. Minua raivostutti, että opettajan missiona oli selvästikin koko lukioajan se, että myös minunlaiseni polulta hairahtanut oppisi Raamatun kertomukset mahdollisimman tarkasti.

Sini 25v
taidealan opiskelija

Kansakoulun uskonnontunnit olivat ikimuis-toisia. Opettajamme oli maailman paras tarinankertoja, ja hän kuvaili aina elävästi Raamatun kertomuksia suuria kuvatauluja apuna käyttäen. Muistan myös, että kerran uskonnontunnin jälkeen saimme Eskimo-puikot, koska opettajalla oli syntymäpäivä. Siitä lähtien uskonto oli suosikkiaineeni.

Tuula 61v.
luokanopettaja

Yhdeksännellä luokalla uskonnonkokeen aikana luokan takaa alkoi kuulua kovaa pauketta. Koko luokka käänsi katseensa kohti takaseinää, jonka luona havaitsimme opettajamme Raamattu kädessä. Ääni tuli siitä, että opettaja hakkasi Liverpoolin suurta julistetaulua seinään käyttäen naulan hakkaamiseen vasaran sijaan Raamattua. Hetken hiljaisuuden jälkeen opettaja huudahti ytimekkäästi: "Jatkakaa!" Tilanne on hämmentänyt minua suuresti myös jälkepäin. Opin kuitenkin sen, että Raamatun ja jalkapallon voi halutessaan yhdistää hyvin luovalla tavalla.

Erkka 27 v.
tradenomi

Olin uskonnonopettajan ehdoton suosikki, mutta en vielääkään ymmärrä miksi. Ehkä hän näki sielussani jotain hyvää. En tehnyt ikinä mitään ja kerran jäin kiinni siitä, että kaiversin pulpettiin Dialogi meni suurin piirtein näin: -Veikko, etkai sinä vaan kaiverra pulpettiin? -Kyllä, niin teen. -Voisitko jättää mahdollisimman vähän jälkiä? -Yritän. -Kiitos. Niin, ja mihin me jäimmekään... Sain päästötodistuksen arvosanaksi 10. Opin uskonnosta sen, että pelastus tulee selvästikin ilman omia ansioita.

Veikko 25v.
rakennusmies

Opettajamme oli hiljainen hiirulainen, joka ei uskaltanut sanoa mihinkään mitään. Kerran sovimme koko luokan kanssa etukäteen, että kaikki yskimme vuorotellen koko tunnin ja teeskentelemme sairasta. Kyseisellä tunnilla saimme loppujen lopuksi tarkastettua yhden kotitehtävän. Saimme myös aina kokeista hyviä arvosanoja, koska kirjoitimme luntilappuja kumien käärepapereihin. Lainasimme aina kokeessa kumeja toisillemme. Nyt jälkeensä kaduttaa, että kiusasimme häntä.

Laura 24 v.
sosionomi

Uskonnonopettajani oli sille päälle sattuaan hyvin temperamenttinen. Kerran hän jahtasi minua karttakeppi kädessä ympäri luokkaa. Siitä on niin kauan aikaa, että en enää muista miksi. Muistan kuitenkin, että taisin ansaita sen. Hän oli muuten oikein mukava mies.

Antti 64 v.
eläkeläinen

Opettajani oli harras uskovainen. Muistan, että viidennellä ja kuudennella luokalla opettelimme virsien ensimmäisiä säkeistöjä ulkoa. Oppitunneilla järjestettiin kilpailuja siitä, kuka muistaa kaikista eniten virsiä. Olin aina toiseksi paras. Virsikisoista jäi siis hieman ikävä maku suuhun. Pidimme myös monien matematiikan tuntien paikalla uskonnon tunnin, koska uskonto oli opettajan lempiaine.

Anni 34 v.
kotiäiti

Muistan, että lukion opettajani oli vanha mummo, joka oli aina aivan pihalla. Emme monesti tajunneet puoliakaan hänen jutuistaan, ja oppitunnit olivat sekavia. Hän käytti vanhoja piirtoheitinkalvoja. Useammalla tunnilla hän yritti korjata jotakin kohtaa kalvolta, mutta kirjoittikin vahingossa tussilla itse kankaaseen, johon kalvo heijastetaan.

Hanna 29v.
aineenopettaja

Lukion uskonnonopettajani oli kolmekymppinen komea ja lihaksikas mies, joka harrastuksiin selvästikin kuului salilla käyminen. Opettajamme piti aina tiukkoja T-paitoja, joiden alta hänen lihaksensa erottuivat selvästi. Hänellä oli myös matala ja seksikäs ääni. Opettajani oli ehkä yksi syy siihen, että päätin hakea teologiseen tiedekuntaan.

Kaisa (nimi muutettu) 23v.
teologian ylioppilas

Turhauttava katsomusopetus

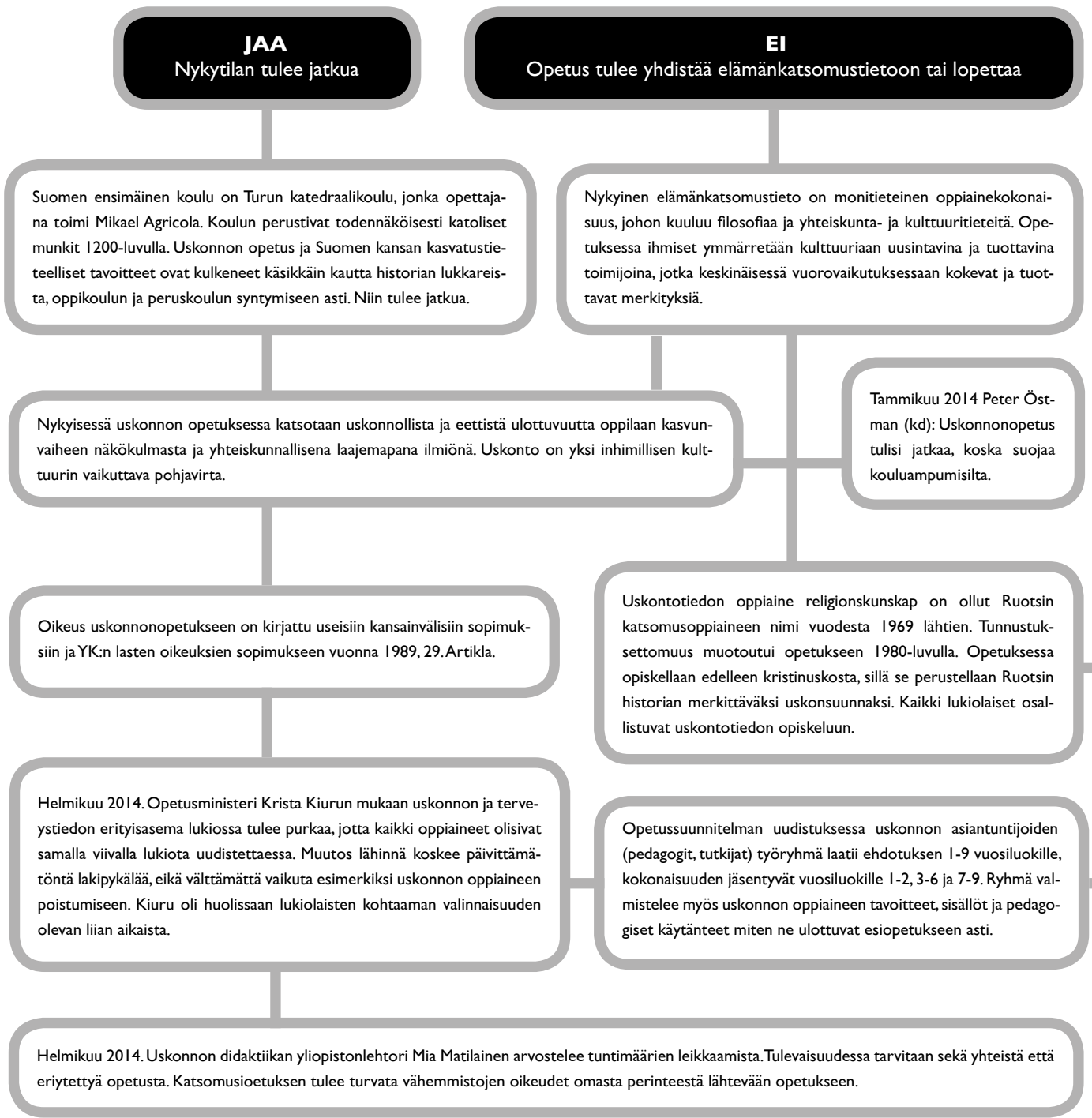

Heidi Rautalahti

Näin voit osallistua keskusteluun ja turhautua – valmiina?

Vastaus uskonnonopetuksen tulevaisuudesta on katsomuksellinen mielipide – halusit tai et. Älä pelkää ujo juro suomalainen. Nyt saa puhua uskosta.

Keskustelu uskonnonopetuksen nykytilasta ja tulevaisuudessa on kuin kilpailuhenkinen BB-talo - niinä ensimmäisinä onnistuneimpina tuotantokausinaan. Suosikki on selvillä heti, vaikkeet sitä kehtaisi myöntää. Suomalaisen kansakunnan uskontokasvatuksen tulevaisuus tuntuu olevan monen intressiryhmän vietävissä – eikä Isoveli tiedä mihin korvansa kallistaa. Onneksi Kyyhkynen laatiman taulukon avulla voit hankkia mielipiteen ja nousta internettien keskustelubarrikadeille. Aloita valitsemalla alustava intressiryhmä ja päädy JAA/EI/POISSA linjojen kautta lopulliseen oikeaan ratkaisuun - vai päädytkö kehään?

Ajankohtaisen kakkosen-keskusteluohjelman homo-ilta vuonna 1996 ja uudempi 2010
eroakirkosta.fi perustettiin vuonna 2003
liitykirkkoon.fi vuonna 2009

Peruskouluikäisistä 91,9% osallistui vuonna 2012 evankelis-luterilaisen uskonnon opetukseen, 4% elämäntieteen opetukseen, 1,4 % ortodoksiseen, 1,5% islamin opetukseen, 0,5% muiden uskontojen opetukseen. Opetukseen osallistutaan vanhempien uskontokunnan mukaan.

POISSA
Tarvitaan muutos

Vapaa-ajattelijat kritisoivat Ruotsin uskontotiedon loukkaavan ihmisoikeuksia. Uskontotieto ei heidän mukaansa olisi tarpeeksi tunnustuksetonta.

Kysymys oppiaineen tunnustuksellisuudesta ratkesi Suomessa jo vuonna 2003. Perusopetus- ja lukiolaeissa määritelmä ”*oppilaan oman tunnustuksen mukainen uskonnonopetus*” korvattiin muotoilulla ”*oppilaan oman uskonnon opetus.*”

”*Mutta kun siellä puhutaan vain uskontopropagandaa.*” Meitä on moneksi. Opettajia on moneksi. Toiset eivät kykene pitämään uskonnollisia mölyjä mahassaan, toiset ovat taitavampia työssään. Kyse on myös ammattikunnan suorituksen tavanomaisesta vaihtelevuudesta.

Tammikuu 2014. Erkki Tuomioja (sd): Uskonnonopetus tulisi lopettaa, historian ja yhteiskuntaopin kustannuksella.

Tammikuu 2014. Ilta-Sanomien päätoimittaja Ulla Appelsin asettuu puolustamaan uskonnon opetuksen ymmärtämään opettavaa näkökulmaa. ”*Ei tarvitse uskoa, mutta ymmärtää täytyy.*”

Uskonnonopettaja-
opiskelijat turhautuvat.

Suomen uskonnonopettajain liitto ry: ”*Tulevaisuuden Suomessa tarvitaan sekä uskontojen ja katsomusten tuntemusta että kykyä puhua uskonnoista.*”

Kulosaaren yksityiskoulu aloitti syksyllä 2013 kokeilun jossa 7. ja 8. Luokkalaiset opiskelevat uskontojensa ja elämäntieteen opetussuunnitelmien yhtenevät kohdat yhdessä. Mallin on perusteltu tuovan yhteen enemmän kuin haajannuttavan uskonkysymysten äärellä.

Opetussuunnitelman muutokset: Perusteen valmistuvat vuoden 2014 loppuun mennessä. Uudistettuun opetukseen voidaan siirtyä syyslukukaudella vuonna 2016. Uudistuksessa jännitetään uskonnonopetuksen oppiaineen tuntijakoa ja sisältöä.

2014. Uskonnon opetuksen yleissivistys-argumentti heitetty. Lukiolaisetkin kommentoivat mielipidepalstoilla oppiaineen puolesta.

Naisia lähellä ja kaukana Tiedon voimasta

Anna Hiekkataipale

Tätä kirjoittaessa Suomi on avannut mitalitilinsä Sotshin olympiakisoissa. Enni Rukajärvi voitti hopeaa slopestyle- nimisessä urheilulajissa. En tiedä, kuka tämä Enni on, enkä varsinkaan tiedä, mitä slopestyle on. Olen kuitenkin Ennin puolesta viiltömän iloinen, sillä uskon hänen uurastaneen kovasti saavutuksensa eteen. Enni on lisäksi mitalisaavutuksellaan toiminut suomalaisen urheiluviennin lähettiläänä ja vahvistanut Suomen asemaa uusien ja kasvavien lajien piirissä.

Vaikka diggailenkin penkkiurheilua ja urheiluvientiä, näitä kisoja en jaksa katsoa, sillä niissä on paljon taloudellisesti sekä moraalisesti arveluttavia yksityiskohtia. Kyseiset kisat on rannattu maailmanhistorian kalleimpien joukkoon noin kolmenkymmenen kahdeksan miljardin euron budjetilla. Summa on käsittämätön. Jotta ymmärtäisin sen, joudun pilkkomaan sen osaksi käytäntöä. Rahalla voisi kouluttaa ammattiin pyöreästi arvioiden 1,26 miljardia naista, siis suuren osan maailman kehitysmaiden naisista.*

Tietenkin on naiivia ajatella, että homma menisi näin. Naisten nouseminen tasa-arvoiseksi olennoiksi yhteiskunnissa ympäri maailmaa ei tapahdu vain jakamalla rahaa ja kouluttamalla. Siihen tarvitaan suurempien valtarakenteiden muuttumista, koko globaalin maailman läpileikkaavaa arvotarkistusta. Lisäksi tasa-arvon käsite itsessään on monimutkainen eikä ole sovellettavissa sellaisenaan länsimaiden ulkopuolella – kulttuurit, tavat ja perinteet sitovat ihmisiä rakenteisiin, jotka länsimaista katsottuna näyttävät vanhanaikaisilta ja vahingollisilta. Oli miten oli, työtä tasa-arvon saavuttamiseksi tehdään jatkuvasti niin ruohonjuuritasolla kansalaisyhteiskunnassa kuin suurten yllirajaisten organisaatioiden toimesta.

Suomen korkeakouluopiskelijoista suurin osa on naisia. Täällä naisella on yhtäläinen oikeus oppia, kouluttautua ja päästä tärkeisiin hallinnollisiin asemiin valtion ylintä johtoa myö-

den. Olkoonkin, että tasa-arvokysymyksissä on täälläkin vielä opittavaa, mutta mahdollisuudet ovat olemassa. Täällä naiset ovat niin hyvässä asemassa, että he jopa osaavat vaatia itselleen tasa-arvoisia oikeuksia perhe- ja työelämässä. Täällä me voimme lukea Hesarista shokeeraavia reportaaseja liittyen naisten ympärileikkaukseen ja ottaa niihin kantaa edes vaivautumatta selvittämään, mistä tämän tavan pysäyttäminen kannattaisi aloittaa. Tarkoitukseni ei ole moralisoida tai syyllistää, pakottaa ketään tutustumaan naisten ympärileikkauksen laajaan historiikkiin ennen Facebookissa julkaistua kommenttia. Tarkoitukseni on lähinnä muistuttaa tiedon voimasta. On helppoa olla jotain mieltä, tiedän sen itsekin, ja tämän päivän maailmassa on vielä helpompaa kertoa se yhdeltä istumalta seitsemällesadalle ihmiselle. Yhtä helppoa on kuitenkin kasvattaa omaa tietoisuuttaan siitä, millaisia haasteita naisten aseman vahvistaminen kohtaa maailmalla, ja miten tähän työhön voisi osallistua omista resursseistaan käsin.

Afrikan mannerta edustaa olympialaisissa yhteensä viisi urheilijaa, joista kolme on naisia. Vaikka talviurheilu ei sattuneesta syystä ole Afrikalle erityisen leimallista harrastelua, nämä naiset ovat äärimmäisen onnekkaita ja tärkeässä asemassa. Heillä on ammatti, toimeentulo sekä mahdollisuus toimia muutoksen airuina tasa-arvokysymyksissä. He ovat enemmän kuin urheilijoita, todellisia lähettiläitä ja toivonkin, että myös olympialaisten päätyttyä heidät noteerataan sekä kansallisesti että kansainvälisesti. Olympiaboikotistani huolimatta nostan siis peukut Mathilde-Amivi Petitjeanille, Kenza Tazille sekä Alessia Afri Dipolille (plus vähän myös Enni Rukajärjvälle) ja toivotan heille menestystä sekä kisoissa että elämässä kisojen jälkeen.

* Laskutoimitus perustuu Naisten Pankin toisenlaiseen lahjaan, jossa naisen kouluttaminen ammattiin maksaa 30 euroa.

Älkää kysykö ku en miekää tiiä!

Sanni Suhonen

Ensimmäisenä on sanottava: Vaikka vastaus olisi otsikossa mainittu, se ei jää siihen. Jos asia on jollekin tärkeä ja merkittävä, se pyritään selvittämään parhaamme mukaan.

Kun puheenjohtajan tehtävä tuli omalle kohdalle, moni kysyi heti että miltä tuntuu. Usein vastaus oli: *"Oottakaa, et mie itekin tajuan mitä on tapahtunu."* Toinen usein kysytty kysymys joulukuun viimeisinä viikkoina oli: *"Miltä nyt tuntuu?"* Vastaus taas useimmiten oli: *"Kysy vuoden päästä uudestaan."* Nyt ensimmäiset suuremmat tehtävät on ohi. On kokoustettu ja pönötetty. Aletaan tehdä muitakin asioita.

Yksi ihminen ei voi tietää kaikkea. Ja on väärin jos vain yksi ihminen tietää kaiken. Mutta voi olla, että kysymällä yhdeltä ihmiseltä, saa kaksi tai kolme muuta nimeä vastaukseksi. Ja he tietävät asiasta paremmin. Tätä varten TYT:ssä on niin paljon toimijoita. Ettei minun tarvitse tietää kaikkea, osata kaikkea ja etenkin tehdä kaikkea. Tein ennen vuoden alkua itselleni lupauksen: Jos tämä yhdistys on vaarassa kaatua yön aikana, silloin on jotain pahasti pielessä. Ja silloin se saakin kaatua. Mutta saat-
taa myös löytyä joku muu, joka pitää homman pystyssä kello aamuun asti. Siksi minä en tee tätä yksin.

Laiska johtaja on paras johtaja, koska tämä osaa delegoida. Vaikken näe itseäni tässä yhteydessä laiskana, delegoin silti asioita mielelläni eteenpäin. On nimittäin ihmisiä, jotka osaavat asioita minua paremmin, joilla on tuoreempia ideoita, asiantuntemusta enemmän tai joilla yksinkertaisesti on enemmän aikaa tiettyjen asioiden hoitamiseen. Minulla on kaikki 44 toimijaa ympärilläni, eikä minun ei tarvitse pystyä kaikkeen. Välillä oma päänikin olisi hukassa jos se ei olisi kiinni hartioisani. Silloin on hyvä, että piiriin kuuluu myös niitä, jotka kiikuttaisivat kupolin takaisin unohdettuani sen jonnekin.

Kaikkea voi, saa ja pitää kysyä. Etenkin kun ei ymmärrä. Kysykää, niin teille vastataan. Vastaukseksi annetaan paras mahdollinen tieto. Vastaus voi hyvin usein olla: *"Emmie tiedä."* Jatkona tosin on liuta nimiä. Kysypä mieluummin tältä ja tuolta ja vielä vahtimestarilta ja kirjastonhoitajalta tai vaikka opintoneuvonnasta. Ei, minä en tiedä kaikkea. Ja olen hyvin onnellinen siitä. Mutta selvitan, jos se on sinulle tärkeää.

Kysykää, kommentoikaa, kertokaa. Jokainen vuosi on tekijöidensä näköinen. Myös samat virheet toistetaan, jos kukaan ei koskaan kerro missä mennään pieleen. Heitänkin pallon sinulle, lukijani. Kerro, kysy ja kommentoi. Me teemme näitä asioita sinuakin varten. Kerro meille, miten haluat niitä hoidettavan. Kysy. Kommentoi. Kerro.

Tuokio-
kuvia.

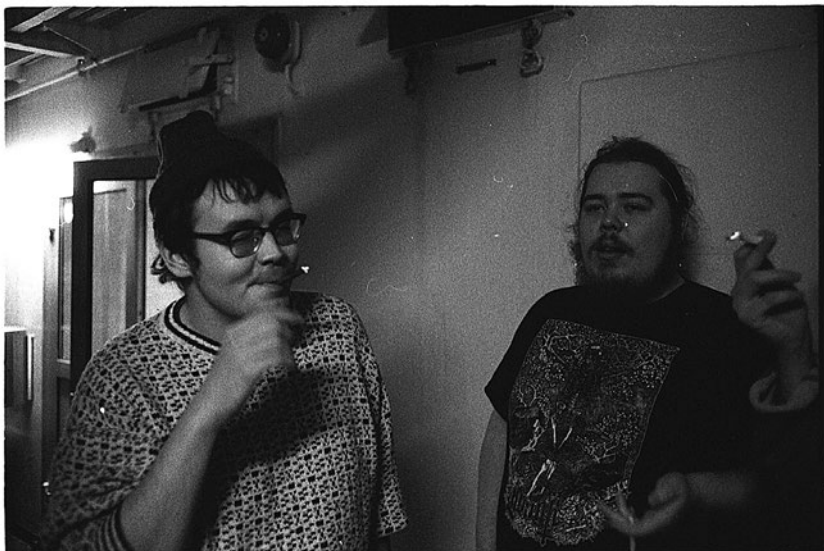

Teologian
opiskelijat
risteilyllä.

Atte Tolonen

Atte Tolonen on Leicamies. Magnum photos ei ole ottanut talliinsa, mutta se ei nuorta miestä lannista. Valokuvaus ei ole kovinkaan kaukana rock 'n' rollista.

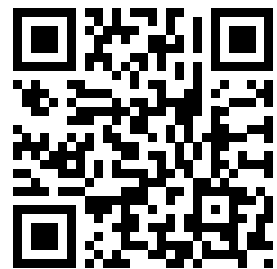

SUOMEN KIRKOT

Videosarja avaa
uuden ikkunan
Suomen kirkkoihin

Jokainen Suomen kirkko on yksilö. Jokaisella kirkolla on oma, erikoislaatuinen historiansa – ja tarinansa. Mitä niissä on vuosien varrella tapahtunut? Miten ne saivat alkunsa? Miten niiden arkkitehtuuri muotoutui ja mitä maalaukset kertovat? Kuvallisesti ja äänellisesti maalattu historiikki tuo kaukaiset tapahtumat nykypäivään kiehtovina kertomuksina.

Ota yhteyttä ja pyydä tarjous kirkkovideon suunnittelusta ja toteutuksesta.

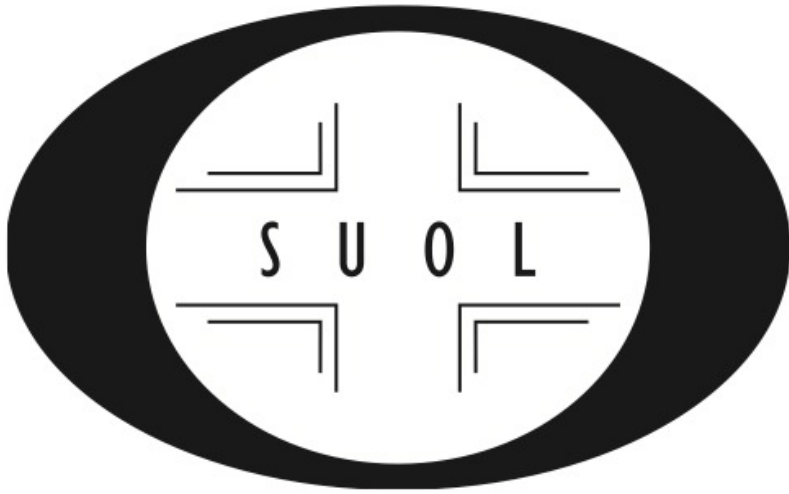
Katso sarjan
ensimmäinen osa:
intv.fi/kirkot

inTV.fi

Tuottaja
Mikko Joona
040 170 6851
mikko@intv.fi

Tuottaja
Lasse Verkko
040 588 6348
lasse@intv.fi

SUOMEN USKONNONOPETTAJAIN LIITTO RY.

LIITY
JÄSENEKSI!

www.SUOL.fi

EDUNVALVONTA
VAIKUTTAMISTYÖ
SEMINAARIT
MATKAT
SYNSYGUS -lehti
OPISKELIJOIDEN OMAT
TAPAAMISET
SIJAISLISTA

teologia.fi
taivaallisen hyvää
tutkimusta

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi viisi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET